

fremkalder Vanskeligheder, som enten ere uløselige eller dog i alt Fald meget betænkkelige, saa er det jo aabenbart, at man ikke, uden at modsigge sig selv, kan vælge en saadan Fremgangsmaade; thi disse Vanskeligheder blive netop tilstede ganske paa samme Maade, hvad enten dette Endringsforslag vedtages eller ikke. Selv om det Endringsforslag, som jeg her taler om, vedtages, bliver det juridiske Forhold med Hensyn til dette Særerhverv af Konen aldeles ikke forandret, alle de samme store Vanskeligheder, der efter de Herrers Mening kunne opstaa, naar der skal skiftes, det vanskelige Spørgsmaal, hvorvidt Kreditorerne kunne holde sig til Godset eller ikke osv., bliver ganske det selv samme. Altsaa, Et af Lo, enten maa man staa paa det Standpunkt, at man ikke tillægger disse juridiske Vanskeligheder nogen Betydning, og saa kan jeg forstaa, at man vil stemme for det ærede Medlems Endringsforslag og derefter for Loven, eller ogsaa maa man staa paa det Standpunkt, at man betragter disse juridiske Betænkkeligheder som afgørende, men saa kan man umulig uden den største Inkonsekvents stemme for Loven, selv om det ærede Medlems Endringsforslag bliver vedtaget. Jeg for min Part tror imidlertid ikke, at disse juridiske Vanskeligheder i Virkeligheden ere tilstede eller have nogenomhelst Betydning, i alt Fald nogen Betydning, som kan bevirke, at man af den Grund skulde have Betænkelse ved at gaa ind paa Sagen. Spørgsmaalet om, hvorledes man vil hjælpe og støtte den gifte Kone i Henseende til at opretholde for hende Frugten af hendes Selverhverv, kan jo være underkastet Tvivl. Det er muligt, at man kan gaa den Vej, at man ligefrem erklærer, at det, Konen erhverver ved sin selvstændige Virksomhed, bliver hendes Særeie. Den Vej kan man gaa, og man er f. Ex. gaaet den i England; men jeg ser ikke, at der er nogenomhelst Nødvendighed for, at man netop skal gaa den Vej, og der er i mine Tanker en anden meget væsentlig Grund, der frembyder sig imod at gaa denne Vej, og det er den, at, naar man vil gjøre det, som Konen selv erhverver ved sin egen Virksomhed, til hendes Særeie, vil Ligheden i Forholdet kræve, at man ogsaa gjør det, Manden erhverver ved sin selvstændige Virksomhed, til hans Særeie, og derved vil der fremkomme en Ordning af Forholdet imellem Ugtefællerne, som i enhver Henseende er uantagelig og uheldig. Derimod forekommer det mig, at det er en naturligere og meget lempeligere Vej at gaa at sige: vi tilsikre Konen Frugten af hendes egen Virksomhed derved, at hun selv faar Lov til at raade over, hvad hun selv erhverver; men forresten antage vi, at det, ligesom det, Manden erhverver, skal høre til Fællesboet og i enhver Henseende blive at behandle som henhørende til Fællesformuen, kun med den Indskrænkning, at hun og ikke Manden, har Raadighed over det. Det er en lempelig Ordning, og en Ordning, der

lader sig gjennemføre, uden at man derfor nødvendigvis skulde komme til at anerkende den Konsekvents, jeg før nævnte, som jeg tror, vil være meget uheldig, og navnlig vil være i en ganske overordentlig Grad uheldig for Konen; hun kan slet ikke være tjent med denne Ordning. Jeg gaar derfor ud fra, at det er i og for sig rigtig, at det vil være den bedste Ordning, og den bedste Løsning af Opgaven, at man ikke siger, at det, Konen erhverver ved sin selvstændige Virksomhed, skal være hendes Særeie, men at man kun hævder, at det skal være underkastet hendes egen Raadighed, om det end ellers iøvrigt hører til Fællesboet. Jeg tror, og det blev allerede tilbuds af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Mågen) fremhævet, at der gives en naturlig Løsning paa alle de Vanskeligheder, der kunne opstaa i saa Henseende. Jeg tror ikke, at de ere tilstede. Hvad saaledes for det Første det Tilfælde angaar, at Konen maatte afgaa ved Døden først, finder jeg, at der slet ingen Vanskelighed kan opstaa deraf; thi, naar Konen afsaar ved Døden, ophører jo for saa vidt ganske den særegne Rettsbestyrelse, der kunde være at tillægge hende for hendes Særerhverv. Jeg kan ikke se, at der er nogen Vanskelighed; i saa Henseende er jeg enig med den ærede Landsthingsmand her ligeoverfor (Rump), som ogsaa gjorde den samme Bemærkning, at, naar man tænker paa det Tilfælde, at Konen dør først, vil der ikke være nogen Vanskelighed. Naar derimod Manden dør først, forstaaer jeg, at navnlig de to ærede Herrer, den ærede 3die Landsthingsmand for 5te Kreds (Orenbøll) og den ærede Landsthingsmand her ligeoverfor (Rump), vare uenige om, hvorledes Forholdet skulde opfattes. Jeg tror imidlertid ogsaa i det Tilfælde maa Spørgsmaalet løses ganske simpelt. Naar Manden dør først, maa der jo ske Noget — Tingene kunne ikke gaa ganske uden videre — og der maa da navnlig ske Et af Lo, enten at Konen bliver henseende i uskiftet Bo eller ogsaa, at der skiftes. Naar Konen vælger at henseende i uskiftet Bo, naturligvis hvor Betingelserne herfor ere tilstede, gjør hun sig der- ved personlig ansvarlig for Mandens og hele Boets Gjæld. Det er den almindelige Regel, som der ingen Tvivl kan være om, og hvis altsaa i et saadant Tilfælde en Kone erklærer, at hun vil henseende i uskiftet Bo, ser jeg ikke, at der overfor Kreditorerne bliver nogenomhelst Tvivl, saa staaer hun lige ansvarlig overfor dem alle, og saa hæfter overfor dem Alle det hele Både det, hun har erhvervet, og det Døds. Hvis derimod Konen vælger at skifte, mener jeg ganske vist, at Mandens og Fællesboets Kreditorer ikke kunne holde sig til det, hun har erhvervet. Det, antager jeg, at Loven ligefrem medfører. Men derimod mener jeg, at, naar Gjælden er betalt, forsaavidt Fællesboet minus Konens Særerhverv er tilstrækkeligt dertil, maa iøvrigt Konens Særerhverv gaa